

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 17.

Eyvende Session.

11te Møde.

Onsdagen den 12te Decbr.

(Fortsat.)

Monrad (fortsat): Det er aabenbart, at, hvis man ikke vil tillade, at ogsaa andre Retninger nivelleres, berøves man derved Midlerne til at kunne anstille en virkelig alvorlig Undersøgelse; det er meget muligt, at der kunde tilveiebringes et vist Skjøn, som maaskee kunde være tilstrækkeligt for Mange; men det vil dog være høist ønskeligt, naar man skal gaae ind paa et Foretagende, hvor det gjælder saa betydelige Summer, at man kan støtte sig paa en nøiagtig og omhyggelig Beregning, og selv om det skulde vise sig, at man ikke havde siebliffelig Brug for et Nivellement, udført paa den Maade, som maa ansees at være tilfattet, kan man dog neppe tvivle om, at et saadant Materiale med Hensyn til de fremtidige Arbejder paa ingen Maade vilde være unyttigt. Jeg seer egentlig i denne Opposition et Angreb mod eller et yderligere kraftigt Forsvar for, at Banen skal gaae i en bestemt Retning, men det er som sagt en Anskuelse, som Thinget her tidligere med et stort Stemmeantal har forkastet. Det er altsaa kun det Spørgsmaal, der stiller sig for mig, om virkelig denne Sag foreligger det Offentlige saa langt fremrykket, at vi, naar der er Tale om at bestemme os til at udføre paa Statens Regning en saadan Bane og ikke om at afslutte Contract med en Entrepreneur — thi da, siger jeg, ville vi tage mod Tilbudet, naar det er nogenlunde fordeeltigt — kunne tage Beslutning

derom. Den enkelte Mand kan vel ved sit geniale Blik antecipere, forud anstille Undersøgelser og Beregninger, men i en lovgivende Forsamling maa man jo regne paa, at man i Reglen maa gaae frem efter Skjøn, Beregninger, Overflag o. s. v.

Der er et andet Punkt, som den ærede Forslagsstiller allerede her har bragt ind, og det er Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa en mulig Underbalance skulde dækkes fra Statens Side. Det kan jo tænkes, at der virkelig vil behøves en Skat for at kunne dække det Tilskud, som en saadan Bane vil gjøre nødvendigt; men det er ingenlunde afgjort, og jeg kan derfor ikke rigtig forstaae, hvorfor man allerede nu skal fastsætte den Maade, hvorpaa dette Tilskud skulde udredes. Jeg nærer et Haab — maaskee vil det vise sig at være et forfængeligt Haab — at man nogenlunde skal kunne naa igjennem med de ordinaire Indtægter, og jeg tager navnlig i Betragtning, at det jo ikke vil være saa overmaade længe, inden de meget betydelige Bidrag til de jydskke Veiarbejder ville ophøre, hvorved der jo saa vil faaes Midler til Disposition, som jeg for mit Vedkommende paa ingen Maade skal have Noget imod blive anvendte til den jydskke Jernbane. Men det forekommer mig ikke at være hensigtsmæssigt, at man, idet man ønsker Jernbanefagen fremmet, gjør sig alle dem til Modstandere og Fiender, som ere Modstandere af en Indkomstskat, vækker alle deres Uvillie, ved at give dem en aldeles falsk Forestilling om Sagen, hvis Blik ere omtaagede af en lidenskabelig Uvillie mod en Indkomstskat; thi der er virkelig Mange, som i den Grad ere imod denne Skat, at de saa at sige ikke ere sig selv ret mægtige, naar Talen er derom, og det saae